

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2014, č. j. KUZL/896/2014, sp. zn. KUSP/896/2014/PŽÚ/Du,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20. 8. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2014, č. j. KUZL/896/2014, sp. zn. KUSP/896/2014/PŽÚ/Du (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrokovou část platebního výměru č. 26/2013, č. j.

HOL-24608/2013/FINÚ/HB (dále též „Platební výměr“) tak, že po provedené změně byla snížena částka k úhradě místního poplatku o 1 Kč, v celkové výši zbývá k úhradě dle napadeného rozhodnutí částka 457.867 Kč namísto částky uvedené v Platebním výměru ve výši 457.868 Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost, dále též pro nedostatek důvodů, čímž dle žalobce žalovaný porušil právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s Obecně závaznou vyhláškou Města Holešov č. 5/2010 (dále též „Vyhláška“) a se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro rozhodovanou věc, jelikož poplatková povinnost dle žalobce na základě Vyhlášky v rozhodném období v případě části koncových (herních) zařízení žalobci vůbec nevznikla.

[3] Žalobce rovněž tvrdí, že v důsledku výše uvedených skutečností byl zasažen do ústavně a mezinárodně garantovaných práv a to do práva vlastnit a pokojně užívat majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod) a ústavně zakotvenou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), jakož i další zásady ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod).

[4] Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v nedostatečném odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí týkající se vyměřené částky místního poplatku, který v napadeném rozhodnutí je vyměřen v jiné výši, než ke které došel správce poplatku ve svém platebním výměru. Žalobce namítá i další nejasnosti, rozpory a chyby u jednotlivých herních zařízení v napadeném rozhodnutí a v platebním výměru. Žalobce namítá neurčitost a nezákonnost Vyhlášky. Poukazuje na nesplnění podmínek Vyhlášky dle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Proto dle žalobce nebyl správce poplatku oprávněn vydat platební výměr, protože nezákonná vyhláška nemůže ukládat povinnost. Žalobce tvrdí, že se žalovaný k výše uvedené argumentaci vyjádřil zcela nedostatečně. Žalobce tvrdí, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečnost důvodů. Žalobce poukazuje na chybnou aplikaci Vyhlášky žalovaným a správcem poplatku. Dle žalobce ve Vyhlášce zcela absentuje ustanovení o vzniku a zániku poplatkové povinnosti a není z ní jednoznačně určitelné, zda vůbec či případně kdy vzniká adresátovi normy poplatková povinnost ve vztahu k jím provozovaným jiným technickým herním zařízením, čímž je adresát normy v právní nejistotě. Z výše uvedených důvodů není dle žalobce Vyhláška aplikovatelná, a proto nelze na jejím základě vyměřit žalobci místní poplatek.

[5] Žalobce dále namítá, že Vyhláška taktéž nestanovuje, zda poplatková povinnost vzniká i u těch zařízení, která byla povolena před účinností Vyhlášky, stejně jako Vyhláška neobsahuje ani žádná přechodná ustanovení ve vztahu k otázce vzniku poplatkové povinnosti. Žalobce je přesvědčen, že výklad Vyhlášky, podle kterého by poplatková povinnost byla založena na skutečnostech, které nastaly v době před účinností Vyhlášky, tj. právní moc

povolení k provozu před 1. 1. 2011, by mohl zakládat nepřipustnou zpětnou působnost Vyhlášky, tudíž je takovýto výklad Vyhlášky nepřipustný. Dále žalobce poukazuje i na případ, že i kdyby Vyhláška obsahovala určení vzniku poplatkové povinnosti, žalobci by pak vznikla poplatková povinnost pouze tehdy, pokud by za účinnosti Vyhlášky Ministerstvo povolilo žalobci provozování herního zařízení na území města Holešov. K tomu však dle žalobce nedošlo, a tudíž poplatková povinnost v každém případě nemohla žalobci vzniknout a nevznikla.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 3. 10. 2014 uvádí, že námitky žalobce jsou dle jeho názoru nedůvodné, z větší části byly uplatněny již v odvolacím řízení a žalovaný se s nimi řádným způsobem vypořádal. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou žalobce týkající se neodůvodnění změny platebního výměru. Dle žalovaného změnu platebního výměru dostatečně odůvodnil a uvedl, proč ke změně platebního výměru vydaného správcem poplatku přistoupil. Žalovaný odkazuje na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, jelikož dle žalovaného se chce žalobce pouze vyhnout své poplatkové povinnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, co s tím vyslovili účastníci souhlas.

[8] Základní otázkou v projednávané věci je aplikovatelnost či neaplikovatelnost obecně závazné vyhlášky Města Holešov č. 5/2010 (dále též „Vyhláška“) ze které vyplývá spor týkající se důvodnosti a zákonnosti vydaného platebního výměru ze dne 5. 12. 2013 č.j. HOL-24608/2013/FIN/HB Městským úřadem Holešov, finanční odbor.

[9] Ze spisového materiálu je zřejmé, že na základě předmětné Vyhlášky města byl žalobce vyzván výzvou ze dne 1. 8. 2016 k prokázání skutečností nezbytných pro správné stanovení výše místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Na základě výzvy žalobce doplnil nezbytné skutečnosti a dne 5. 12. 2013 vydal Městský úřad Holešov Platební výměr, kde vyměřuje žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011. Žalobce se proti vydanému platebnímu výměru dne 20. 12. 2013 odvolal. Dne 20. 6. 2014 vydal žalovaný, jako odvolací orgán, rozhodnutí (napadené rozhodnutí), ve kterém mění výrokovou část platebního výměru.

[10] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[11] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[12] Žádnou z výše uvedených vad krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný svou argumentaci vystavěl na skutečnostech, které byly zjištěny v předchozím řízení a to zcela v souladu se zákonem. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se s celým případem důkladně seznámil a neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval žalovaný všemi námitkami. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která spočívá dle žalobce v nesrozumitelnosti a nejasnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že žalovaný výrok řádně odůvodnil a celá právní argumentace žalovaného vede ke stejnému závěru. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti.

[13] Další námitka žalobce směřuje k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro vnitřní rozpornost. Žalobce vidí vnitřní rozpornost ve vyměřené výši místního poplatku, která je rozdílná v napadeném rozhodnutí a v platebním výměru. Žalobce namítá, že žalovaný nevysvětlil, proč žalovaný provedl jiný postup výpočtu. Krajský soud námitku žalobce považuje za nedůvodnou, jelikož v napadeném rozhodnutí jasně, zřetelně a podrobně žalovaný uvádí, proč použil jiný postup a jak k uvedenému výsledku dospěl. Vyměřená výše místního poplatku je v napadeném rozhodnutí správná. Krajský soud po provedeném výpočtu potvrdil správně vyměřenou výši místního poplatku v napadeném rozhodnutí (viz výpočet níže). Napadené rozhodnutí netrpí dalšími vadami, které by mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí.

[14] Žalobce namítá početní rozpory u jednotlivých herních zařízení v napadeném rozhodnutí a v platebním výměru. Zdejší soud uvádí, že dle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví je třeba vnímat obě správní rozhodnutí jako celek. Odvolací orgán (žalovaný) v rámci své pravomoci má dle ustálené judikatury zdejšího soudu právo opravit zjevné chyby v rozhodnutí nižších správních orgánů. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 62Ca 31/2008-114 (rozhodnutí potvrzeno Nejvyšším správním soudem dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159): *„Na rozhodnutí žalovaného je pak třeba hledět jako na celek, který je tvořen jak rozhodnutím prvního stupně, tak rozhodnutím druhého stupně. Jinak řečeno ve druhostupňovém řízení a rozhodnutí je žalovaný oprávněn napravovat pochybení a nesrovnalosti prvního stupně.“*

[15] Žalobce dále namítá nesprávný údaj u zpoplatněného období v tabulce na straně 6. v napadeném rozhodnutí u první položky, kde je uvedeno datum 1. 1. 2011 – 31. 12. 2013. Sám přitom poukazuje na to, že se jedná o údaj zjevně nesprávný (správně má znít 1. 1. 2011 – 31. 12. 2011), tudíž lze dovozovat, že se jedná pouze o překlep, který se nikterak negativně neprojevuje v provedeném výpočtu místního poplatku. Další rozdíly uvádí žalobce u vyměřených částek u jednotlivých žalobcem uvedených herních zařízení (ER006, ML27119). Soud zdůrazňuje, že se jedná o částky žalovaným odůvodněné a to proto, že správcem poplatku nebylo správně zohledněno datum povolení pro provozování zařízení. Ze spisového materiálu je zřejmé, že platnost povolení pro zařízení je ještě před účinností Vyhlášky, tudíž poplatková povinnost na jednotlivá zařízení vznikla již od měsíce ledna roku 2011. Údaje v napadeném rozhodnutí jsou po výpočtech krajským soudem správné. Rozdílné částky jsou matematicky odůvodněné a spisovým materiálem podložené.

[16] Jako příklad uvádí žalobce herní zařízení výrobní číslo ML27119, kdy v platebním výměru za druhé čtvrtletí roku 2011 je zpoplatněné zařízení částkou 4.232 Kč, zatímco v napadeném rozhodnutí částkou ve výši 4.231 Kč. Povolení k provozování zařízení v. č. ML27199 bylo uděleno rozhodnutím Ministerstva financí dne 7. 4. 2011, přičemž právní moci nabylo rozhodnutí 15. 4. 2011. Druhé čtvrtletí je vymezeno od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011. Místní poplatek je vyměřen proto od 15. 4. 2011 (od povolení provozování zařízení) do konce zpoplatněného období do 30. 6. 2011. Dle vyhlášky města (čl. 4 odst. 1) je sazba poplatku 5.000 Kč na 3 měsíce. Krajský soud proto provedl výpočet výše poplatku za jeden den v daném čtvrtletí. Měsíce duben, květen a červen mají celkem 91 dní. Sazba denního místního poplatku je tudíž po zaokrouhlení 54,946 Kč. Denní sazbu vynásobil počtem dní, kdy bylo

zařízení povoleno v uvedeném čtvrtletí (16 dní v dubnu 2011, 15. 4. – 31. 4. 2011, 31 dní v květnu 2011 a 30 dní v červnu 2011), celkem tedy 77 dní, výsledná výše poplatku pro toto herní zařízení tak činí po zaokrouhlení 4.231 Kč ve druhém čtvrtletí roku 2011. Stejný způsob výpočtu provedl krajský soud u dalších žalobcem namítaných i nenamítaných položek a neshledal po výpočtu pochybení na straně žalovaného. Celkově tedy vyměřená částka je správně snížena o jednu korunu, tedy ve prospěch žalobce, tudíž je zřetelné jakým postupem došel žalovaný ke změně výroku Platebního výměru v napadeném rozhodnutí.

[17] Zdejší soud na základě výše uvedeného a obsahu spisové dokumentace konstatuje, že v řešeném případě sice došlo v napadeném rozhodnutí k dílčím doplněním, změnám či upřesněním závěrů prvostupňového rozhodnutí, nikoliv však v takové míře, aby vychýlily předmět řízení mimo rámec vymezený oznámením o zahájení správního řízení.

[18] Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce poukazující na neaplikovatelnost obecně závazné vyhlášky co do vzniku (resp. zániku) a existence poplatkové povinnosti stěžovatele za jiná technická herní zařízení jelikož dle žalobce je v rozporu s ustanovením § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Žalobce uvádí, že Vyhláška neobsahuje povinné náležitosti vyžadované zákonem, když v ní není uveden vznik a zánik poplatkové povinnosti. Z obecně závazné vyhlášky tak není jednoznačně určitelné, zda vůbec, případně od kdy, vzniká stěžovateli za jím provozovaná herní zařízení poplatková povinnost.

[19] Ve vztahu k obsahovým náležitostem obecně závazné vyhlášky zákon o místních poplatcích v ustanovení § 14 odst. 2 stanoví, že „*Poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.*“ Bližší podobu ani nároky na znění konkrétních ustanovení vyhlášky zákon neukládá. Krajský soud konstatuje, že z hlediska posouzení dodržení obsahových náležitostí obecně závazné vyhlášky je rozhodné, zda lze okamžik vzniku poplatkové povinnosti z obecně závazné vyhlášky určit. Absence samostatného ustanovení výslovně upravujícího vznik a zánik poplatkové povinnosti tedy nemusí automaticky znamenat neaplikovatelnost předmětné vyhlášky.

[20] Podle čl. 8 předmětné Vyhlášky města Holešov nabyla obecně závazná vyhláška obce účinnosti dnem 1. ledna 2011. Účinnost je právním pojmem, který vymezuje závaznost a povinnost adresátů se řídit normou, v tomto případě vyhláškou, která vůči nim působí od uvedeného data. Z uvedeného ustanovení Vyhlášky je zřejmé, že adresátům této normy vznikla povinnost platit místní poplatek dnem účinnosti Vyhlášky, tudíž ode dne 1. 1. 2011. Vznik poplatkové povinnosti je zřejmý z čl. 8 Vyhlášky. Zánik normy, v případě, že není vymezen, je obecně datován k momentu vyhlášení zrušení normy nebo v den účinnosti nové normy, která normu dřívější ruší. V tomto případě došlo ke zrušení Vyhlášky č. 5/2010 (předmětné vyhlášky) města Holešov obecně závaznou vyhláškou č. 1/2014 ze dne 12. 3. 2014, obecně závazná vyhláška č. 5/2010 byla zrušena dne 13. 3. 2014. Zánik poplatkové povinnosti proto obecně být určen ani nemůže, z důvodů případné další

normotvorné aktivity, která předmět úpravy může změnit. Tudíž námitka žalobce týkající se absence ustanovení o vzniku a zániku poplatkové povinnosti je nedůvodná.

[21] Neaplikovatelnost Vyhlášky žalobce spatřuje i v absenci přechodného ustanovení. Dále namítá nejasnost týkající se vzniku poplatkové povinnosti ode dne povolení pro provozování zařízení nebo ode dne provozu zařízení. Dle žalobce totiž Vyhláška nestanovuje, že by v případech jiných technických herních zařízení, která byla povolena před účinností Vyhlášky, vznikala poplatková povinnost jiným okamžikem, např. dnem účinnosti Vyhlášky, stejně jako Vyhláška neobsahuje ani žádná přechodná ustanovení ve vztahu k otázce vzniku poplatkové povinnosti. Dle žalobce by byla dle znění Vyhlášky poplatková povinnost založena na skutečnostech, které nastaly v době před účinností Vyhlášky, tj. právní moc povolení k provozu před 1. 1. 2011. To by mohlo zakládat nepřipustnou zpětnou působnost Vyhlášky, tudíž je dle žalobce takovýto výklad Vyhlášky nepřipustný.

[22] K otázce namítané retroaktivity, tedy zpětné působnosti Vyhlášky, zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 9 Afs 60/2013-126, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatuje, že „[z]ákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby z případného porušení mohla být dovozována jeho odpovědnost. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna. Od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou. V takovém případě se však jedná o tzv. retroaktivitu nepravou, která je zásadně přípustná a ve skutečnosti zpětnou účinnost zákona nepředstavuje. O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Jak ve svém rozhodnutí správně vyložil krajský soud, zařízení povolená přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky se stávají předmětem poplatku právě ode dne nabytí účinnosti vyhlášky.“ Krajský soud konstatuje, na základě výše uvedeného, že se nejedná o pravou retroaktivitu žalobcem namítanou, ale jedná se pouze o vznik nové povinnosti na základě nové vyhlášky, která zrušuje vyhlášku dosud platnou a to dle čl. 7 Vyhlášky, která přímo uvádí: „Zrušuje se vyhláška města Holešova č. 5/2003 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ze dne 13. 11. 2003.“ Ze znění předmětné Vyhlášky je tudíž zřejmé, že dosavadní úprava je zrušena a proto se vztahy dřívější vyhláškou musí řídit podle vyhlášky nové.

[23] Ve vztahu k otázce, zda vzniká poplatková povinnost žalobci ode dne provozu nebo ode dne povolení zařízení, považuje soud za nutné, vypořádat se s otázkou předmětu zpoplatnění dle čl. 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném v době účinnosti Vyhlášky. Na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, lze odkázat např. na stěžejní rozsudek ze dne 31. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2013 – 26, a dále např. na rozsudky ze dne 13. 6. 2013, č.j. 2 Afs 27/2013 – 34 a č.j. 2 Afs 28/2013 – 34, ze dne 14. 6. 2013, č.j. 2 Afs 26/2013 – 34, a ze dne 18. 7. 2013, č.j. 1 Afs 55/2013 – 37.

[24] Uvedená otázka byla řešena detailně ve vztahu k vyhlášce statutárního města Brna č. 9/2010 Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-

26, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]ak bylo citováno výše (bod 18), podle dotčeného ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích platilo, že „poplatku... podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Článek 2 vyhlášky č. 9/2010 stanoví, že „poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Svým zněním tedy doslovně kopíruje druhou část první věty dotčeného ustanovení a nikterak proto nevybočuje z textu zákona. Se stěžovatelem lze částečně souhlasit v tom, že znění citovaného ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích je do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část hovoří o poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud však připomíná, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce.

Ostatné finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. Za příklad lze uvést povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) zákona o místních poplatcích] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje. Stejně tak může být místní poplatek za výherní hrací automat vybírán též za přístroj povolený a není nezbytné jeho faktické uvedení do provozu.

Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, který konstatoval, že každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn., že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. (I. ÚS 249/99; publ. pod č. U 55/15 SbNU 309)..“

[25] Uvedené závěry jsou aplikovatelné i ve vztahu k vyhlášce města Holešov č. 5/2010, která upravovala předmět místního poplatku následovně. Podle čl. 1 odst. 1 Vyhlášky město Holešov zavádí a vybírá místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle čl. 2 citované vyhlášky jsou předmět poplatku a osoba poplatníka určeny v §10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

[26] K otázce výkladu ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích se vyjadřuje také Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26, tak že „[u]stanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.“

[27] Při absenci výslovné úpravy vzniku a zániku poplatkové povinnosti ve Vyhlášce žalovaného je třeba vycházet z předmětu poplatku vymezeného v čl. 2 Vyhlášky, které odkazuje na ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích, které definuje předmět poplatkové povinnosti. Z tohoto ustanovení zákona o místních poplatcích je třeba odvodit vznik a zánik poplatkové povinnosti v případě Vyhlášky. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích jasně vymezuje, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Zdejší soud poukazuje i na ostatní vyhlášky, viz výše citovaná vyhláška statutárního města Brna, které fungují na principu zpoplatnění povoleného přístroje (viz výše), vznik a zánik je i v nich spojen s existencí povolení výherního hracího přístroje. Odkazuje-li článek 2 ve Vyhlášce na ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vymezuje tím předmět poplatkové povinnosti, což je povolení k provozování hracího přístroje a tím i její vznik a zánik, který je dán povolením k provozování výherního hracího přístroje, respektive zrušením povolení k jeho provozování.

[28] S ohledem na výše uvedené a na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích soud konstatuje, že vznik a zánik poplatkové povinnosti se váže k momentu právní moci povolení k provozování hracího přístroje. Je tudíž zřejmé, že dnem účinnosti Vyhlášky platí poplatková povinnost pro všechna výherní hrací zařízení, která buď v období účinnosti Vyhlášky již měla platné povolení k provozu (povolení získané před rokem 2011) a nebo jej získala v průběhu roku 2011. V případě, že se jedná o výherní hrací zařízení, které získalo povolení k provozování výherního hracího přístroje po účinnosti Vyhlášky, poplatková povinnost vzniká od právní moci získaného povolení. Soud zdůrazňuje, že je stěžejní datum povolení k provozu a ne den zahájení provozu. Správce místního poplatku a žalovaný nijak nepochybil, pokud vyměřil poplatek ze zařízení, která byla pouze povolena a nebyla uvedena do provozu.

[29] V rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, se Nejvyšší správní soud vyjádřil také k námitce porušení zásady *in dubio mitius event. in dubio pro libertate*, namítané i v souzených věcech, když uvedl, že „[k] námitkám stěžovatele, že byla v jeho případě prolomena v jeho neprospěch zásada *in dubio pro mitius*, Nejvyšší správní soud dodává, že tato zásada skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně

jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007) Uvedená význačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady in dubio pro mitius nepřipadá v úvahu. A právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem či správcem poplatku a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady in dubio pro mitius.“ Tento rozsudek je aplikovatelný i na nyní posuzovanou věc. Krajský soud proto uvádí, na základě výše uvedeného, že Vyhláška města Holešov žádným způsobem nezasahuje do právní jistoty ani do ochrany důvěry občanů v právo. Výklad Vyhlášky je zřetelný a její obsah je srozumitelný.

[30] K námitce porušení ústavně a mezinárodně garantovaných práv žalobce krajský soud uvádí, že žalovaný jednal v rámci zákona, ve své pravomoci a působnosti. Žalovaný svým jednáním nezpůsobil žádné porušení žalobcových ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení vypořádal ve svém rozhodnutí se všemi námitkami žalobce, výklad Vyhlášky byl žalovaným proveden dle zákona, taktéž i vyměřená místní poplatková povinnost, a tudíž nikterak nezpůsobil žalobci újmu na jeho procesních a majetkových právech. Žalovaný a správce místního poplatku jednal v zákonem daných mezích, které svým jednáním nepřekročil.

V. Shrnutí a náklady řízení

[25] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu